

Arrest

nr. 66822 van 19 september 2011
in de zaak RvV x / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEMMENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Grozny (Russische Federatie). U bent sinds 2000 wettelijk gehuwd met (M. T.), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. xxxxxxx). Jullie hebben samen zes kinderen. Uw echtgenote adopteerde ook uw dochter uit uw eerste huwelijk.

Tot mei 2008 werkte u voor het Ministerie van Bijzondere Situaties als kraanbestuurder. Daarna ging als zelfstandige kraanbestuurder aan de slag. Midden mei 2010 werd u door drie gewapende mannen gestopt, toen u met uw kraan terug kwam van Pervomajskoje. Deze onbekenden eisten dat u voor hen betonnen platen zou verplaatsen. Ze boden u daarvoor 3.000 roebel. U ging met hen mee naar de 15e Molsovchoz, op zo'n 20 kilometer van Grozny. Daar zag u een vervallen huis, waar nog 5 à 7 andere

gewapende mannen stonden te wachten. U haalde de betonnen platen weg en sorteerde ze op hun vraag. Op die manier kwam een metalen plaat te voorschijn, waaronder een put lag. In die put lagen kisten. De mannen maakten die kisten open en zo zag u dat er wapens, zoals machinegeweren en granaatwerpers, in zaten. De mannen laadden die kisten in hun wagens. Ze bedreigden u dat u moest wijgen over wat u had gezien en reden weg. Omdat deze mannen een camouflage-uniform, met daarop de melding 'Rusland' droegen, vermoedde u dat ze van de autoriteiten waren. Drie à vier dagen later kreeg u thuis bezoek van drie vermoedelijke Wahabieten. Ze wisten dat u aan de slag was geweest met die betonnen platen en wilden van u weten wie die wapens had meegenomen. U zei dat u niet wist wie het precies waren, maar beschreef hen. Ze zeiden dat het hun wapens waren en dat u een maand de tijd kreeg om die wapens terug te vinden. Zo niet, zou u hen 2 miljoen roebel moeten betalen. Na drie of vier dagen vielen onbekenden, vermoedelijk Kadyrovtsi, 's morgens uw huis binnen. Ze namen u mee naar de ROVD te Grozny. Daar werd u ondervraagd, over die wapens, de militairen die u had gezien, hun voertuigen en kleding, Ze sloegen u en beschuldigden u ervan dat u meer wist en dat u zelf betrokken was bij die wapens. Twee dagen later kwam u vrij, nadat uw broer u voor 400 of 500 dollar had vrijgekocht. In juni 2010 kwamen die Wahabieten 's nachts terug naar uw huis. Zij namen u mee naar een radiofabriek, buiten de stad. U werd hard geslagen en opnieuw werd van u geëist dat u hen die wapens zou bezorgen, of 2 miljoen roebel of de namen van de personen die hun wapens hadden meegenomen. U werd daar achter gelaten en geraakte te voet terug thuis. U ging naar het ziekenhuis voor medische verzorging, maar weigerde een opname. Die Wahabieten belden u nog enkele keren op, maar kwamen niet meer naar uw huis. Nog in juni 2010 werd u op straat op uw achterhoofd geslagen door onbekenden, toen u van de woning van uw moeder naar huis liep. U viel bewusteloos en werd gevonden door mensen, die u naar uw moeder brachten. Begin juli 2010 werd u opnieuw van thuis uit meegenomen door Kadyrovtsi. Ze brachten u naar de ROVD te Grozny, waar u gedurende vier of vijf dagen werd vastgehouden. U werd terug ondervraagd over die wapens en ervan beschuldigd dat u ze zelf bewaarde of verstopte. U werd ernstig mishandeld, geslagen en gefolterd met elektriciteit. U werd niet geloofd, toen u zei dat u van niets wist. Toen ze dreigden u te verkrachten en dit op camera vast te leggen, ondertekende u blanco papieren. De volgende dag werd u vrijgelaten. U kreeg wel te horen dat u nog als getuige zou moeten verschijnen in deze zaak. Later vernam u van uw broer dat er jongens uit uw wijk waren opgepakt. Één van hun vaders kwam naar uw broer en zei dat als zijn zoon iets zou overkomen, er bloedwraak zou worden uitgesproken ten aanzien van u. Hij eiste ook dat jullie het losgeld zouden betalen voor de vrijlating van zijn zoon. In België vernam u van uw broer dat deze jongens waren vrijgelaten.

Na uw vrijlating ging u niet naar de dokter of het ziekenhuis. U dook onder bij verschillende familieleden, terwijl uw gezin nog in jullie woning bleef. Zij kregen geregeld bezoek van mensen die naar u kwamen vragen. Daarnaast kwamen er ook convocaties voor u toe. Op 3 augustus 2010 reisde u samen met uw kinderen A. {...}, R. {...} en A. {...} per minibus van Grozny naar Oekraïne. Uw andere kinderen bleven bij uw echtgenote, omdat jullie niet voldoende geld hadden om allemaal samen te vertrekken. Op 4 augustus 2010 kwamen jullie aan in Oekraïne, waar jullie naar een woning gebracht werden waar ook al een ander gezin was. Op 7 augustus 2010 werden jullie allemaal samen in een minibus geplaatst. Deze voerde jullie naar België.

Op 10 augustus 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw intern paspoort, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw drie kinderen, uw getuigschrift van kraanbestuurder en een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, evenals kopies van het intern paspoort van uw echtgenote en van de geboorteaktes van uw drie andere kinderen. Verder legde u nog twee medische attesten en twee convocaties voor.

U onderhield vanuit België contact met uw echtgenote. U vernam van haar dat er nog geregeld mensen naar u kwamen vragen. Zij werd ook één keer meegenomen naar het politiebureau, waar ze over u ondervraagd werd. Zij en de kinderen verbleven regelmatig bij andere familieleden, voor ze u, samen met jullie drie andere kinderen, in België kwam vervoegen. Op 16 november 2010 diende uw echtgenote een asielaanvraag in. Zij toonde daarbij haar intern paspoort, de geboorteaktes van de drie kinderen die met haar reisden en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet uit vrees voor uw leven. Omdat u in mei 2010 op vraag van drie onbekenden een job uitvoerde met uw kraan, kreeg u problemen met de autoriteiten en Wahabieten. Bij deze job werden immers kisten met wapens opgehaald, die door die onbekenden werden meegenomen. Zowel de Wahabieten als de autoriteiten wilden achteraf weten waar die wapens waren gebleven. Daarnaast werden er enkele jongens opgepakt, waarbij gezegd werd dat dit op basis was van uw verklaringen, hetgeen niet waar was. Desondanks dreigden hun families met een bloedwraak ten aanzien van u, als deze jongens iets zou overkomen.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Er dient in de eerste plaats te worden stilgestaan bij de door u voorgelegde documenten. Het blijkt immers dat er voor uw dochter (L.) een internationaal paspoort werd uitgereikt op 10/09/2010. U verklaarde dat u hiervan helemaal niet op de hoogte was, omdat u op dat moment niet meer in Tsjetsjenië was (CGVS p. 6). Uw echtgenote verklaarde dat zij dit internationaal paspoort had geregeld, zodat jullie dochter met een familielid van jullie alvast naar België kon reizen. Dit bleek echter een gerucht te zijn en jullie dochter kon niet eerder vertrekken. Het internationaal paspoort werd niet gebruikt, zo verklaarde uw echtgenote. Ze liet het dan maar achter in Tsjetsjenië toen zij met jullie drie kinderen, waaronder dus (L.), naar België kwam (CGVS M. {...} p. 9-10). Niet alleen is het merkwaardig dat uw echtgenote wel voor jullie dochter, maar niet voor haar zelf een internationaal paspoort regelde. Het is toch ook vreemd dat zij dit document dan maar gewoon achterlaat bij haar vertrek uit de Russische Federatie. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat een internationaal paspoort enkel kan worden afgeleverd na het akkoord van de FSB. Elke aanvraag voor een internationaal paspoort wordt door de FSB onderzocht om vast te stellen of er elementen zijn die het recht om de Russische Federatie te verlaten tijdelijk beperken, te rechtvaardigen. De vaststelling dat er schijnbaar zonder problemen een internationaal paspoort werd uitgereikt voor uw dochter, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw problemen met de Russische autoriteiten.

Met betrekking tot uw eigen intern paspoort, verklaarde u dat uw vorige paspoort begin juni 2010 van u werd afgenomen, evenals uw rijbewijs, toen u van thuis uit werd meegenomen. Al op 24 juni 2010 werd u een nieuw intern paspoort uitgereikt. U verklaarde daarover dat uw broer dit via iemand had geregeld, maar dat u het wel zelf ging afhalen. U zou verklaard hebben dat u uw vorig paspoort verloren had (CGVS p. 5). Het is merkwaardig dat u al zo snel een nieuw intern paspoort kon bekomen, aangezien uw echtgenote ruim vijf maanden moest wachten op haar nieuw intern paspoort (CGVS p. 6). Verder is het ook opmerkelijk dat u verklaarde dat u nog geen nieuw rijbewijs had ontvangen, maar dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel een rijbewijs had getoond, dat op 11 juni 2010 werd afgeleverd. U kon dit niet verklaren (CGVS p. 5).

Ook de documenten, die u voorlegde met betrekking tot uw asielrelaas, zijn niet voldoende overtuigend. Bovendien kwamen, na een grondig onderzoek van deze documenten, belangrijke hiaten in uw asielrelaas aan het licht. Met betrekking tot de convocaties die werden afgeleverd, terwijl u ondergedoken zat, gaf u aan dat u deze had ontvangen van uw broer. U meldde dat er waarschijnlijk nog convocaties waren toegekomen, maar bleek hierover niet zeker (CGVS p. 16). De twee originele convocaties die u voorlegde, en waarin u op 20 juli 2010 wordt opgeroepen bij de OVD te Grozny en op 26 juli 2010 wordt opgeroepen bij een afdeling van de procuratura te Grozny, hebben geen officiële hoofding. Bovendien staat nergens vermeld in welke hoedanigheid of waarom u wordt opgeroepen. Nergens wordt er verwezen naar de u aangehaalde problemen.

U toonde daarnaast ook twee originele medisch attesten, die op 10 juni 2010 werden opgesteld door een arts-chirurg, die werkzaam is in de polikliniek van het klinisch ziekenhuis nr. 7 te Grozny. Opnieuw bevatten deze attesten, op een stempel van het ziekenhuis en van de arts zelf na, geen officiële hoofding. Er wordt gemeld dat u zich op 10 juni 2010 had aangeboden bij dit ziekenhuis voor verzorging, met een beschrijving van uw verwondingen, diagnose en voorgestelde behandeling. In dit attest wordt ook verwezen naar uw verklaringen, met name dat u op straat, in de buurt van de fabriek, geslagen was door onbekenden. Aangezien hier enkel verwezen wordt naar uw verklaringen, zijn deze attesten niet afdoende om uw asielrelaas volledig te staven. Overigens is het toch opmerkelijk dat u naar aanleiding van de mishandelingen die u onderging toen u voor de tweede keer werd vastgehouden bij de ROVD geen medische hulp zocht. Nochtans had u het in deze context over zware slagen en folteringen met elektriciteit (CGVS p. 14). U staft dit echter met geen enkel begin van bewijs. Zodoende moet er dan ook worden geoordeeld dat u **geen enkel overtuigend begin van bewijs met betrekking tot de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben** voorlegt.

Daarnaast bleef u op enkele essentiële punten uit uw asielrelaas **onaannemelijk vaag**. U gaf aan dat er op basis van uw verklaringen, dit wil zeggen de blanco documenten die u onder dwang moest tekenen toen u in juni 2010 door de ROVD werd vastgehouden, drie à vier jongens waren opgepakt. U vernam dit van uw broer, die het bezoek kreeg van één van de vaders van die jongens. Deze vader eiste dat jullie het losgeld zouden betalen voor de vrijlating van zijn zoon. Anderzijds dreigde hij met bloedwraak, als zijn zoon iets zou overkomen (CGVS p. 14). U wist echter maar van één van die jongens de voornaam en bleek niet eens zeker over hoeveel jongens er dan zouden zijn opgepakt. U wist niet

wanneer ze waren opgepakt, noch wanneer ze precies vrijkwamen. U wist evenmin of uw broer dan losgeld had betaald (CGVS p. 14-15). U onderhield wel contact met uw broer, die hiervan allemaal op de hoogte was, maar bleek zelf zo goed als niets te weten. Hier dient zwaar aan te worden getild: niet alleen zouden deze arrestaties het gevolg zijn van uw vasthouding, u haalde op de Dienst Vreemdelingenzaken ook uw vrees voor een eventuele bloedwraak aan als reden voor uw vlucht uit de Russische Federatie (Vragenlijst CGVS p. 2). Ook op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat – hoewel die jongens nu wel vrij waren – ze toch steeds konden worden opgepakt en er zodoende toch een vrees voor bloedwraak bleef. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zich hierover niet verder zou informeren bij uw broer.

Verder blijkt u ook bijzonder weinig geïnformeerd over wat er zich na uw vertrek afspeelde. U verklaarde dat u vanuit België contact onderhield met uw dochter, evenals met uw broer S. {.} en uw moeder – op wiens adres u uw officiële propiska had. Uw dochter zou vanwege u geen problemen gekend hebben (CGVS p. 2-3). U verklaarde dat Salman en uw moeder wel bezoek hadden gekregen, van mensen die u zochten. U wist echter niet wie er dan precies was langs geweest. U wist evenmin om hoeveel bezoeken het dan ging. U gaf aan dat het te gevaarlijk was om daarover te praten via de telefoon (CGVS p. 3-4). Deze verklaring is echter niet aannemelijk, gezien u toch geregeld contact heeft met uw familie.

Daarnaast blijken de verklaringen die u respectievelijk aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal niet gelijklopend. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de Wahabieten u al een ultimatum stelden bij hun eerste bezoek aan uw huis, drie à vier dagen nadat u midden mei 2010 die betonplaten had verplaatst en de wapens had gezien (CGVS p. 8-9). Echter, op de Dienst Vreemdelingenzaken had u verklaard dat dit ultimatum gesteld werd toen u die Wahabieten voor de tweede keer zag, met name toen u in juni 2010 door die Wahabieten naar een plaats buiten de stad was gebracht (Vragenlijst CGVS p. 2). Toen u daarop gewezen werd, zei u dat die Wahabieten u ook een ultimatum hadden gesteld bij het eerste bezoek aan uw huis. U zei dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel enkele verbeteringen had kunnen aanbrengen bij hetgeen genoteerd werd, maar dat u gezegd werd dat u alles wel kon vertellen tijdens het interview op het Commissariaat-generaal. Desalniettemin paste u uw verklaringen op het Commissariaat-generaal terug aan: u verklaarde immers plots dat u die tweede keer toch geen ultimatum meer kreeg (CGVS p. 13-14).

Daarnaast vermeldde u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat u al bij uw eerste vasthouding op de ROVD geslagen werd, terwijl u dit op het Commissariaat-generaal wel zei (CGVS p. 10). U gaf aan dat geslagen worden hoort bij een vasthouding, maar dat neemt niet weg dat het aan u zelf is om uw verklaringen zo omstandig mogelijk weer te geven. Ook al verloopt het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort, of u nu al dan niet geslagen werd bij deze vasthouding kan – in tegenstelling tot wat u beweerde – niet aanzien worden als een kleinigheid.

Ook de verklaringen van uw echtgenote liepen niet gelijk. Zij maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding van één incident: ze gaf aan dat u werd meegenomen en geslagen, eind juni 2010, en gevonden werd in het leegstaand gebouw van een fabriek. Zij maakte geen melding van uw andere meenames of bezoeken vanwege de Wahabieten of autoriteiten (vragenlijst CGVS p. 2). Dit is toch wel merkwaardig, gezien zij op het Commissariaat-generaal geen melding meer maakte van dit ene incident, maar wel van al de incidenten die ook u omschreven had (zie gehoorverslag CGVS T. {.}). Desondanks stemden haar verklaringen niet op alle punten overeen met die van u. Zij gaf immers aan dat er losgeld werd betaald aan de ordediensten, om uw vrijlating te bekomen toen u voor de tweede keer door hen werd aangehouden (CGVS T. {.} p. 7-8). U verklaarde echter dat er enkel bij uw eerste vasthouding door de ordediensten losgeld werd betaald voor uw vrijlating (Vragenlijst CGVS p. 2, CGVS p. 14).

Ook al verloopt het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken beknopter dan dat op het Commissariaat-generaal, het is uiteraard wel de bedoeling dat u en uw echtgenote tijdens dit eerste gehoor alle belangrijke elementen waarop jullie asielaanvraag gesteund is, vermelden. Er moet dan ook zwaar getild worden aan deze bovenstaande vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden.

Tijdens het gehoor merkte uw advocaat op dat u tegen hem had verklaard aan geheugenproblemen te lijden (CGVS p. 19-20). U kreeg daarop de tijd om een attest voor te leggen, dat deze geheugenproblemen op afdoende wijze kon staven. Het Commissariaat-generaal ontving van u een attest, dat op 18 maart 2011 werd opgesteld door een Belgisch huisarts. Daarin wordt gemeld dat u littekens vertoont van oude verwondingen op het hoofd en onder de kin en dat u klachten heeft van geheugenstoornissen en concentratiestoornissen. Er wordt dus in dit attest enkel melding gemaakt van uw klachten, die niet door een medisch onderzoek worden ondersteund. Bovendien werd het attest opgesteld door een huisarts en niet door een specialist terzake. Uit dit attest kan dan ook niet worden afgeleid dat u niet bij machte zou zijn om een coherent verhaal uiteen te zetten. Dit blijkt overigens geenszins uit de gegevens die in het administratief dossier vervat zijn. Er kan evenmin worden ingezien hoe er op grond van dit attest kan worden aangenomen dat u met betrekking tot bepaalde gegevens wel accurate of correcte informatie zou kunnen verschaffen en dit met name tot andere gegevens die raken aan de kern van de vervolgingsfeiten. Overigens werd er voor uw echtgenote geen medisch attest voorgelegd, hoewel ook zij melding maakte van psychische en fysische problemen. Daardoor moet dan ook besloten worden dat dit ene attest niet afdoende is om bovenstaande opmerkingen op te heffen of toe te dekken.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw intern paspoort, rijbewijs, getuigschrift van kraanbestuurder en een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, evenals uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en het intern paspoort van uw echtgenote bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet betwist worden, zijn deze documenten niet afdoende om bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Grozny (Russische Federatie). U bent sinds 2000 wettelijk gehuwd met (R. M.), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. xxxxxxx). Jullie hebben samen zes kinderen. U adopteerde ook de dochter van uw echtgenoot uit zijn eerste huwelijk.

In mei 2010 voerde uw man, die kraanbestuurder was, een opdracht uit. Hij moest bepaalde panelen verplaatsen, waardoor een soort wapenopslagplaats aan het licht kwam. Drie à vier dagen later kwamen er Wahabieten langs, die zeiden dat die wapens van hen waren. Hij werd er van beschuldigd dat hij de wapens verkocht zou hebben. Uw echtgenoot ontkende dit alles, maar hij werd niet geloofd. Hij moest hen binnen de maand die wapens terug bezorgen. Zo niet, moest hij hen 2 miljoen roebel betalen. Eind mei 2010 werd uw echtgenoot van thuis uit meegenomen, vermoedelijk door de ordediensten. Na twee dagen werd hij vrij gelaten, door toedoen van zijn broer. Hij was zwaar geslagen. U vernam dat ook de ordediensten weet hadden van die wapens en dat ze uw echtgenoot daarover ondervraagd hadden. Begin juni werd hij opnieuw meegenomen. Hij werd meegevoerd naar een oude fabriek, waar hij opnieuw ondervraagd werd over die wapens. Hij werd geslagen en daar achtergelaten. Hij werd ook opnieuw bedreigd. Eind juni 2010 werd uw echtgenoot bewusteloos teruggevonden. Hij had een klap op zijn hoofd gekregen door onbekenden en was bewusteloos gevallen. Hij werd op straat teruggevonden en naar zijn moeder gebracht. In juli 2010 werd hij nogmaals meegenomen door mannen in camouflage-uniform. Hij werd vier dagen vastgehouden en vrijgelaten tegen de betaling van 400 of 500 dollar. Uw schoonbroer kon dit regelen. Na zijn vrijlating kwam uw echtgenoot nog maar af en toe naar huis. Hij overnachtte bij zijn familie en kennissen. Ook u vertrok in juli 2010 naar uw ouders, met jullie kinderen.

Op 3 augustus 2010 vertrok uw echtgenoot uit Tsjetsjenië, met drie van jullie kinderen. Hij reisde naar België, waar hij op 10 augustus 2010 een asielaanvraag indiende. U hoopte dat de problemen zouden ophouden eens hij vertrokken zou zijn. Dit was echter niet het geval: u kreeg nog drie keer het bezoek van militairen die naar uw echtgenoot vroegen. Midden augustus 2010 werd u zelf meegenomen naar het politiebureau. Ook daar werd u ondervraagd over de verblijfplaats van uw man. U werd niet geloofd toen u zei dat uw man niets met die wapens te maken had en kreeg een klap. Er kwamen ook mensen langs die u en de kinderen bedreigden en suggereerden dat u dan maar de schuld van uw echtgenoot moest aflossen.

Daarop regelde uw schoonbroer S. {...} de reis naar België voor u en de drie kinderen. Op 30 september 2010 ging u naar familie in Urus-Martan. Van daar werden jullie op 10 november 2010 per auto via Rusland naar Oekraïne gevoerd. Daar stapten jullie op 13 november 2010 over in een minibus, die jullie naar België bracht.

Op 16 november 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw intern paspoort, de geboorteaktes van uw drie kinderen en uw huwelijksakte.

Ook uw ouders zouden ondertussen naar België gekomen zijn. Zij kenden in jullie land van herkomst problemen vanwege uw broers. Uw broer (A.), die journalist was, werd in 1999 gedood vanwege een artikel dat hij had geschreven. Uw broer (Ak.) overleed in 2001 aan de verwondingen die hij opliep bij een zatsjstka. In 2002 werd uw broer (Akh.) bij een zatsjstka meegenomen. Sindsdien is hij spoorloos.

De autoriteiten denken echter dat hij zich bij de rebellen heeft aangesloten en komen geregeld uw ouders lastig vallen. Na uw vertrek uit de Russische Federatie werd hen ook gevraagd waar u was.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, (R. M.), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. xxxxxx), werden uiteengezet. U werd zelf nooit gearresteerd of opgesloten, noch aangeklaagd of veroordeeld. U kende zelf geen problemen met de Russische autoriteiten (Vragenlijst CGVS p. 2, CGVS p. 5).

U verwees tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal nog naar hetgeen uw drie broers overkomen is. Zij stierven of verdwenen in de periode 1999-2002. Als gevolg daarvan kennen uw ouders tot op heden problemen en besloten zij recent de Russische Federatie te verlaten om ook asiel te vragen in België (CGVS p. 2-3). U vermeldde eveneens een inval in jullie woning in mei 2004. Daarbij braken gewapende mannen binnen in jullie huis. Ze schoten in jullie huis en beroofden jullie (CGVS p. 6). Echter, geen van deze incidenten – hoe pijnlijk ook - vormde voor u een reden om uw land te verlaten. U deed dit immers pas in november 2010 vanwege de problemen van uw echtgenoot, zo blijkt duidelijk uit uw verklaringen.

In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt: (...)

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw intern paspoort, evenals uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en het intern paspoort van uw echtgenoot bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Dit geldt evenzeer voor het rijbewijs, getuigschrift van kraanbestuurder en een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, die door uw echtgenoot werden neergelegd. Aangezien deze hier niet betwist worden, zijn deze documenten niet afdoende om bovenstaande conclusies te beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel aan dat de bestreden beslissing op verschillende wijzen de motiveringsverplichting schendt zoals opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van de beginselen van behoorlijk bestuur in die mate dat de beslissing “*zelfs blijf geeft van onbehoorlijk bestuur*”.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoekers behoudens de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden achten, laten zij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat zij enige toelichting geven op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt de motivering hen niet

in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De bestreden beslissingen zijn gestoeld op de vaststelling dat de situatie in Tsjetsjenië zodanig is geëvolueerd dat de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet volstaat voor de erkenning als vluchteling en dat een individuele beoordeling vereist is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht geen geloof aan de problemen die verzoeker in Tsjetsjenië zou hebben gekend. Blijkens de bestreden beslissingen werden verzoekers hun asielaanvragen verworpen omdat het feit dat er nog een internationaal paspoort voor de dochter werd afgeleverd afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vervolgingsvrees en dat zij geen enkel overtuigend begin van bewijs hebben voorgelegd met betrekking tot de problemen die zij in Tsjetsjenië gekend zouden hebben. Daarnaast bleef eerste verzoeker op enkele essentiële punten van zijn asielrelaas onaannemelijk vaag. Bovendien blijken de verklaringen die eerste verzoeker respectievelijk aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal en de verklaringen die eerste verzoeker en tweede verzoekster aflegden niet gelijklopend te zijn.

2.6. Waar verzoekers in hun betoog een summiere samenvatting geven van het door hen voorgehouden asielrelaas, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers, zoals verder blijkt, in gebreke blijven.

2.7. Waar verzoekers stellen dat het niet onlogisch is dat verzoekster een internationaal paspoort regelde voor de dochter maar niet voor zichzelf omdat ze andere 'prioriteiten' had, dient de Raad samen met de verwerende partij vast te stellen dat deze argumentatie hoegenaamd niet kan overtuigen. Zoals blijkt uit de verklaringen van verzoekster werd verzoekster na het vertrek van verzoeker systematisch lastig gevallen en werd zij bedreigd. Tevens stelde verzoekster dat gedreigd werd met ontvoering van de kinderen (vragenlijst CGVS, stuk 18, verzoekster, p. 2). Verzoeksters verklaring op het Commissariaat-generaal waarom zij enkel voor de oudste dochter een internationaal paspoort regelde, met name omdat zij dacht dat de jongste kinderen geen gevaar liepen, maar de oudste wel (gehoorverslag CGVS, stuk 4, verzoekster, p. 9) snijdt gelet op verzoeksters initiële verklaringen geen hout. Immers ziet de Raad niet in, wanneer gedreigd wordt de kinderen te ontvoeren en ook verzoekster

zelf bedreigd wordt, dat verzoekster ondanks deze feiten ervan overtuigd is dat enkel haar oudste dochter gevaar loopt en zij aldus enkel voor haar oudste dochter een internationaal paspoort regelt. De handelswijze van verzoekster strookt geenszins met haar initiële verklaringen op de dienst Vreemdelingenzaken. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat dergelijk gedrag merkwaardig is.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat er zonder problemen een internationaal paspoort voor de dochter werd bekomen betogen verzoekers dat zij de redenering van de commissaris-generaal niet kunnen volgen en stellen zich de vraag welk belang zij er zouden bij hebben om te liegen. Verzoekers menen dat het gegeven dat verzoeker gezocht wordt niet betekent dat een dertienjarig meisje geen paspoort zou kunnen bekomen. Samen met de commissaris-generaal dient echter vastgesteld dat het gegeven dat verzoekster nog een internationaal paspoort voor haar dochter kon regelen zonder daarbij enig probleem gekend te hebben afbreuk doet aan de geuite vervolgingsvrees. Immers wijst de commissaris-generaal terecht op de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie (antwoorddocument CEDOCA, stuk 22) waaruit blijkt dat de afgifte van een internationaal paspoort enkel gebeurt na goedkeuring van de FSB die elke aanvraag controleert om vast te stellen of er elementen zijn die het recht om de Russische Federatie te verlaten tijdelijk beperken. Het gegeven dat verzoekers dochter desondanks de beweerde vervolgingsfeiten toch een internationaal paspoort kan verkrijgen, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van de vervolgingsvrees. Immers, indien werkelijk kan aangenomen worden dat verzoeker gezocht wordt, dan kan niet ingezien worden dat de autoriteiten zouden toestaan dat gezinsleden van verzoeker zonder enige beperking de Russische Federatie zouden kunnen verlaten. Dit klemt des te meer nu verzoekster zelf verklaarde dat na het vertrek van verzoeker naar het buitenland militairen in uniform systematisch langskwamen bij verzoekster en de kinderen om hen lastig te vallen en dat gedreigd werd dat de kinderen zouden ontvoerd worden (vragenlijst CGVS, stuk 18, verzoekster, p. 2). Gelet op deze verklaringen kan hoegenaamd niet ingezien worden dat verzoekster zonder enig probleem een internationaal paspoort zou kunnen hebben regelen voor de dochter. Het feit dat dit toch gebeurd is, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geuite vervolgingsvrees.

2.8. Met betrekking tot het eigen intern paspoort en het rijbewijs van verzoeker betogen verzoekers dat er een perfect geloofwaardige uitleg hiervoor is. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij iemand kende die voor hem zijn intern paspoort kon regelen en dat verzoekster in een andere situatie zat. Immers werd haar paspoort gestolen en kreeg ze tijdelijk een ander waardoor het voor haar niet zo dringend was om een ander intern paspoort te bekomen. Wat betreft het rijbewijs dacht verzoeker dat hij het niet bij zich had en dat hij dan ook verbaasd was dat het op tafel lag. Dit betekent echter niet dat hij het had willen achterhouden. Volgens verzoekers zoekt de commissaris-generaal spijkers op laag water.

Verzoekers verklaringen kunnen evenwel geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande. Immers ziet de Raad niet in wat het verschil is tussen het verlies van een paspoort en de diefstal van een paspoort - beiden impliceren immers het niet meer in bezit zijn van het desbetreffend document - waardoor verzoeker sneller een nieuw intern paspoort kon bekomen dan verzoekster en waardoor verzoekster in bezit werd gesteld van een tijdelijk paspoort maar verzoeker zelf niet zodat hij het bekomen van een nieuw intern paspoort moest versnellen. De uitleg van verzoeker raakt kant noch wal. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook pertinent waar gesteld wordt dat het merkwaardig is dat verzoeker zeer snel een nieuw intern paspoort kon bekomen terwijl verzoekster ruim vijf maanden moest wachten op haar nieuw intern paspoort. Wat betreft het rijbewijs stelt de Raad vast dat verzoeker met zijn uitleg in het verzoekschrift de concrete motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde geen nieuw rijbewijs te hebben ontvangen maar dat hij op de dienst Vreemdelingenzaken, in tegenstelling tot deze verklaring, wel een rijbewijs heeft getoond dat afgeleverd werd op 11 juni 2010, niet kan ontkrachten. De Raad ziet hoegenaamd niet in hoe verzoeker zou kunnen vergeten dat hij een rijbewijs heeft wanneer hij dit document tijdens het initiële gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd. De Raad wijst er dienaangaande op dat het aan de asielzoeker toekomt om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten.

2.9. Verzoekers beamen dat de neergelegde convocaties en medische attesten geen officiële hoofding bevatten. Verzoekers stellen dat Tsjetsjenië na de oorlog terug heropgebouwd moest worden en dat dit uiterst moeilijk verloopt. Er is nauwelijks geld en iedereen, ook de autoriteiten, moeten zich behelpen. Een hoofding op attesten of vele overheidsdocumenten bestaat er gewoon niet. De Raad acht het

evenwel niet aannemelijk dat officiële documenten – zoals convocaties – die uitgaan van officiële instanties niet voorzien zijn van een hoofding. Verzoekers beperken zich slechts tot een blote bewering. Ook het gegeven dat nergens in de convocaties vermeld staat in welke hoedanigheid of waarom eerste verzoeker wordt opgeroepen wat ook door de commissaris-generaal werd opgemerkt en door verzoekers in hun verzoekschrift ongemoeid gelaten wordt – doet afbreuk aan de bewijskracht van deze documenten. De Raad merkt – samen met de verwerende partij – op dat in de medische attesten enkel verwezen wordt naar de verklaringen van eerste verzoeker en bijgevolg niet als objectieve stavingsstukken kunnen worden beschouwd. Samen met de motivering dat het opmerkelijk is dat verzoeker ondanks de zware mishandelingen na een tweede keer te zijn vastgehouden geen medische hulp zocht, laten verzoekers ook deze vaststelling ongemoeid zodat deze motivering als vaststaand wordt beschouwd. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten dat verzoekers geen enkel overtuigend begin van bewijs met betrekking tot hun problemen hebben voorgelegd.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoekers navolgende motivering van verwerende partij betreffende het gegeven dat eerste verzoeker onaannemelijk vaag bleef op enkele punten uit zijn asielrelaas en dat eerste verzoeker ook bijzonder weinig geïnformeerd blijkt over wat er zich na zijn vertrek afspeelde alsook de motivering inzake de voorgehouden geheugenproblemen:” *Daarnaast bleef u op enkele essentiële punten uit uw asielrelaas onaannemelijk vaag. U gaf aan dat er op basis van uw verklaringen, dit wil zeggen de blanco documenten die u onder dwang moest tekenen toen u in juni 2010 door de ROVD werd vastgehouden, drie à vier jongens waren opgepakt. U vernam dit van uw broer, die het bezoek kreeg van één van de vaders van die jongens. Deze vader eiste dat jullie het losgeld zouden betalen voor de vrijlating van zijn zoon. Anderzijds dreigde hij met bloedwraak, als zijn zoon iets zou overkomen (CGVS p. 14). U wist echter maar van één van die jongens de voornaam en bleek niet eens zeker over hoeveel jongens er dan zouden zijn opgepakt. U wist niet wanneer ze waren opgepakt, noch wanneer ze precies vrijkwamen. U wist evenmin of uw broer dan losgeld had betaald (CGVS p. 14-15). U onderhield wel contact met uw broer, die hiervan allemaal op de hoogte was, maar bleek zelf zo goed als niets te weten. Hier dient zwaar aan te worden getild: niet alleen zouden deze arrestaties het gevolg zijn van uw vasthouding, u haalde op de Dienst Vreemdelingenzaken ook uw vrees voor een eventuele bloedwraak aan als reden voor uw vlucht uit de Russische Federatie (Vragenlijst CGVS p. 2). Ook op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat – hoewel die jongens nu wel vrij waren – ze toch steeds konden worden opgepakt en er zodoende toch een vrees voor bloedwraak bleef. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u zich hierover niet verder zou informeren bij uw broer. Verder blijkt u ook bijzonder weinig geïnformeerd over wat er zich na uw vertrek afspeelde. U verklaarde dat u vanuit België contact onderhield met uw dochter, evenals met uw broer S. {.} en uw moeder – op wiens adres u uw officiële propiska had. Uw dochter zou vanwege u geen problemen gekend hebben (CGVS p. 2-3). U verklaarde dat Salman en uw moeder wel bezoek hadden gekregen, van mensen die u zochten. U wist echter niet wie er dan precies was langs geweest. U wist evenmin om hoeveel bezoeken het dan ging. U gaf aan dat het te gevaarlijk was om daarover te praten via de telefoon (CGVS p. 3-4). Deze verklaring is echter niet aannemelijk, gezien u toch geregeld contact heeft met uw familie. {.} Tijdens het gehoor merkte uw advocaat op dat u tegen hem had verklaard aan geheugenproblemen te lijden (CGVS p. 19-20). U kreeg daarop de tijd om een attest voor te leggen, dat deze geheugenproblemen op afdoende wijze kon staven. Het Commissariaat-generaal ontving van u een attest, dat op 18 maart 2011 werd opgesteld door een Belgisch huisarts. Daarin wordt gemeld dat u littekens vertoont van oude verwondingen op het hoofd en onder de kin en dat u klachten heeft van geheugenstoornissen en concentratiestoornissen. Er wordt dus in dit attest enkel melding gemaakt van uw klachten, die niet door een medisch onderzoek worden ondersteund. Bovendien werd het attest opgesteld door een huisarts en niet door een specialist terzake. Uit dit attest kan dan ook niet worden afgeleid dat u niet bij machte zou zijn om een coherent verhaal uiteen te zetten. Dit blijkt overigens geenszins uit de gegevens die in het administratief dossier vervat zijn. Er kan evenmin worden ingezien hoe er op grond van dit attest kan worden aangenomen dat u met betrekking tot bepaalde gegevens wel accurate of correcte informatie zou kunnen verschaffen en dit met name tot andere gegevens die raken aan de kern van de vervolgingsfeiten. Overigens werd er voor uw echtgenote geen medisch attest voorgelegd, hoewel ook zij melding maakte van psychische en fysieke problemen. Daardoor moet dan ook besloten worden dat dit ene attest niet afdoende is om bovenstaande opmerkingen op te heffen of toe te dekken. ” ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd.*

2.11. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal het woord “*ultimatum*” enkele keren op een oneigenlijke manier heeft gebruikt en zich schuldig maakt aan muggenzifterij. Uit lezing van de gehoorverslagen blijkt echter dat verzoeker, zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt, tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het moment waarop de Wahabieten

verzoeker een ultimatum stelden. Immers verklaarde verzoeker op de dienst Vreemdelingenzaken dat hij bij het tweede bezoek van de Wahabieten één maand de tijd kreeg om hen informatie te bezorgen over de wapens ofwel twee miljoen roebel op tafel moest leggen want anders zouden ze hem en zijn gezin vermoorden (vragenlijst CGVS, stuk 18, verzoeker, p. 2). In tegenstelling hiermee verklaarde verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat reeds bij het eerste bezoek hem gezegd werd dat hij één maand de tijd had om informatie over de wapens te geven of twee miljoen roebel moest betalen (Gehoorsverslag CGVS, verzoeker, stuk 4, p. 8-9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker dat hij bij beide bezoeken een ultimatum kreeg (gehoorsverslag CGVS, verzoeker, stuk 4, p. 12) om dan even verder te verklaren dat hij enkel bij het eerste bezoek een ultimatum kreeg (gehoorsverslag CGVS, verzoeker, stuk 4, p. 13). Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift waar hij nu stelt dat bij beide bezoeken de Wahabieten eigenlijk hetzelfde zeiden is weerom in tegenstrijd met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal waar hij stelde dat ze de tweede keer niet meer over een maand spraken en ondergraaft aldus verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Immers mag van verzoeker verwacht worden dat hij het moment waarop een dergelijk belangrijke gebeurtenis, waarbij hij voor de keuze wordt gesteld ofwel informatie over de wapens te leveren ofwel twee miljoen roebel te betalen, zich voordoet, correct kan situeren. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zijn verklaringen dienaangaande dermate behept zijn met tegenstrijdigheden dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

2.12. Verzoekers trachten de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen te vergoelijken door te stellen dat zij tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans hebben gekregen om hun hele verhaal gedetailleerd te vertellen. Verzoekers betogen dat de vragenlijst trouwens zelf vermeldt dat ze bedoeld is als instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal en dat een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten niet wordt verwacht. Verzoeker meent voorts dat de enkele meppen die hij bij de eerste arrestatie heeft gekregen niet de moeite waren om te vermelden en stelt dat hij inderdaad niet alle kleinigheden heeft vermeld. Tenslotte stellen verzoekers dat verzoekster tijdens beide interviews behoorlijk zenuwachtig was en dat ze ook te horen kreeg dat ze niet op alle details moest ingaan en er weinig tijd was. In die omstandigheden is het dan ook logisch dat een interview fout kan lopen.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift poneert dat hij het feit dat hij geslagen werd tijdens zijn eerste arrestatie niet als belangrijk genoeg bevond om te vermelden tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken. Evenwel, van iemand die verklaart zijn land van herkomst verlaten te hebben omdat hij vreest voor zijn leven en internationale bescherming zoekt, mag verwacht worden dat hij van bij de aanvang van de procedure alle elementen vermeld die deze vrees kunnen staven. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan in die context het gegeven dat hij bij zijn eerste arrestatie geslagen werd, hoegenaamd niet als onbelangrijk worden beschouwd. Samen met de commissaris-generaal besluit de Raad dat, ook al is het interview op de dienst Vreemdelingenzaken misschien korter dan hetgene op het Commissariaat-generaal, dit niet verhindert dat verzoeker alle belangrijke elementen van zijn asielrelaas dient te vermelden. Uit lezing van het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien dat verzoeker gevraagd werd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten en dat hem op het einde nog gevraagd werd of hij bijkomende opmerkingen had. Het gegeven dat verzoeker nagelaten heeft een dermate belangrijk feit als het geslagen zijn tijdens zijn eerste arrestatie te vermelden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dit klemt des te meer nu verzoeker tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken wel melding maakte van martelingen bij zijn tweede arrestatie maar niks zei over mishandelingen tijdens zijn eerste arrestatie (vragenlijst CGVS, verzoeker, stuk 18, vraag 1 onder punt 3., p. 2).

De Raad merkt verder op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kunnen weergeven, temeer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Het argument dat verzoekster behoorlijk zenuwachtig was tijdens beide interviews, doet geen afbreuk aan de plicht het asielrelaas waarheidsgetrouw weer te geven. Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat verzoekster door zenuwen verhinderd zou zijn het asielrelaas volledig en juist te vertellen. Uit niets blijkt immers dat verzoekster tijdens haar gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken verhinderd was om de essentiële elementen van het asielrelaas te vertellen. Daarnaast blijkt dat verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal door de ondervrager gerust gesteld werd en de mogelijkheid kreeg om het relaas op een rustige manier uiteen te

zetten (Gehoorverslag CGVS, verzoekster, stuk 4, p. 6-7). Het betoog van verzoekers kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.13. *In fine* van hun verzoekschrift vragen verzoekers hun minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad wijst verzoekers er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, hun asielaanvraag ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat verzoek om teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat voortvloeit uit hun ongeloofwaardige asielaanvraag en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekers. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekers enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109) alwaar verzoekers in gebreke blijven. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de *“Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* d.d. 15/03/2010 (administratief dossier, stuk 22), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggedrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee duizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. S. TRICOT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER